

Arrest

nr. 299 246 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16 / 4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 30 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. HENRION (in aanwezigheid van de voogd) en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 12 november 2019 en verzoekt op 14 november 2019, als niet-begeleide minderjarige, om internationale bescherming. Op 26 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 augustus 2022 aangetekend wordt verzonden aan de voogd van verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, L. K. W. (°2006), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Je bent een soennitische Pashtou, geboren in Dagey, district Maydan, Pakistan. Jouw ouders verhuisden naar Pakistan vanwege de Sovjet oorlog in Afghanistan. In Pakistan ging je twee jaar naar school. Wegens de vele problemen voor Afghaanse vluchtelingen keerde jouw familie terug naar Afghanistan. Hier vestigden jullie zich in de herkomstregio van jouw ouders. Je woonde nog drie of vier maanden in het dorp Pirakhel (subdorp Degana), gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Hier ging je niet meer naar school en speelde je overdag gewoon met jouw broers.

Nadat jij drie of vier maanden in het dorp was, zagen de taliban jou op straat. Hierna kwamen ze naar jouw huis en spraken met jouw vader. Ze zeiden dat je oud genoeg was om met hen jihad te doen. Jij moest over drie of vier dagen klaar zijn om met hen mee te gaan. Jouw vader ging terug naar binnen en vertelde alles. Jouw moeder wilde dit absoluut niet. Drie of vier dagen later kwamen de taliban in de nacht naar jouw huis. Jouw vader verstopte je in de schuur. De taliban vroegen aan jouw vader waar jij was, waarop deze antwoordde dat jij niet thuis was en verdwenen was sinds hun vorige bezoek. De taliban stelden dat ze jou zouden doden wanneer ze jou zagen en jouw lichaam zouden opsturen. Hierna sloegen ze jouw vader waardoor hij flauw viel. Hierna werd jij onmiddellijk naar het huis van jouw maternale oom gebracht. Toen het ochtend werd, ging je met jouw oom naar het districtshuis om een taskara te maken. Hierna gaf jouw oom jou aan een smokkelaar en vertrok je.

Je verliet Afghanistan in 2019 en reisde via Iran en Turkije naar Griekenland, waar op 28 maart 2019 jouw vingerafdrukken werden genomen en je op 9 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Je wachtte de procedure niet af en reisde verder via Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, onbekende landen en Italië naar België, waar je na een totale reis van ongeveer tien maanden aankwam op 12 november 2019. Hier diende je jouw verzoek om internationale bescherming in op 14 november 2019, als niet-begeleide minderjarige. Bij terugkeer vrees je gedood te worden door de taliban, enerzijds daar jij je niet aansloot bij hen om jihad te doen wanneer ze dit vroegen, anderzijds omdat je voor een langere tijd in het buitenland woont. Na jouw vertrek overleed jouw vader wegens een kanker in zijn been. Jouw moeder en broers krijgen sindsdien hulp van jouw maternale oom. Hij vervoert passagiers met de auto. Verder vertelde jouw familie nog dat Daesh tot op heden aanwezig is in de regio. Af en toe komen ze naar de regio en nemen ze mensen mee om te vermoorden.

Ter staving van jouw verzoek leg je volgende documenten voor: jouw taskara (origineel) en deze van jouw vader (kopie), kopieën van de ACC vluchtelingenkaarten van jouzelf, jouw vader, moeder en broer in Pakistan, de envelop waarmee de documenten werden opgestuurd (origineel), een psychiatrisch attest (d.d. 09/10/2020), een doktersattest omtrent littekens (d.d.09/08/2022), een psychologisch attest (d.d.08/08/2022), een attest van de psychiater (d.d.10/08/2022) en een document omtrent de medicatie die je inneemt (d.d. 09/10/2020).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Wat betreft de stukken die jij neerlegt met betrekking tot jouw mentale en fysieke gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze jou zou verhinderen om jouw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat jij niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit jouw verklaringen en die van jouw voogd komt naar voren dat je zeer sterke depressieve gevoelens hebt. Je ondervindt veel stress, angst, slaapproblemen, concentratieproblemen, urineproblemen, huidproblemen en je doet jezelf soms pijn (CGVS 1, p.2; CGVS 3, p.6, 10). Hiervoor ga je sinds 7/08/2020 op consultatie bij een

kinderpsychiater (attest ISPPC, d.d. 9/10/2020). Echter verklaarde je op jouw derde persoonlijk onderhoud (d.d. 25/07/2022) dat je ondertussen gestopt was met de consultaties bij de kinderpsychiater, daar je er de zin niet meer van inziet om over alles te praten (CGVS 3, p.4). Verder neem je bepaalde medicatie met sedatieve en antidepressieve werking, zoals aangegeven op het door jouw voorgelegde medisch attest (attest C.H.U. de Charleroi, d.d. 9/10/2020). Na jouw derde persoonlijk onderhoud werden nieuwe attesten voorgelegd, waaruit blijkt dat jij bent langsgesggaan bij zowel een psycholoog (S. M., d.d. 08/08/2022) als een kinderpsychiater (L., d.d. 10/08/2022). In deze attesten spreekt men over geheugenproblemen, slaapproblemen, psychosomatische klachten, chronische depressie, desoriëntatie en het vermijden van sociaal contact. Verder blijkt nog uit het attest van dokter D. (d.d. 09/08/2022) dat hij verschillende littekens kon vaststellen op jouw onderarm.

Telkens bij de aanvang van jouw drie persoonlijke onderhouds, d.d. 27/04/2021, 13/07/2021, 25/07/2022, werd jou gevraagd of jij je goed voelde om het interview die dag af te leggen, waarop je driemaal instemmend antwoordde (CGVS 1, p.2; CGVS 2, p.2; CGVS 3, p.4). Verder werd jou meegedeeld dat je het zeker moest melden wanneer jij je niet goed zou voelen, dat er altijd een extra pauze kon gehouden worden om even op adem te komen (CGVS 2, p.3). Na de pauze tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud werd jou opnieuw gevraagd of jij je nog steeds in orde voelde en het zag zitten om verder te doen, opnieuw antwoordde je instemmend (CGVS 2, p.14). Ook op het einde van elk persoonlijk onderhoud werd gevraagd of jij het gevoel had dat je alles kon vertellen tijdens het onderhoud en jij je oké gevoeld had, waarop je opnieuw instemmend antwoordde (CGVS 1, p.18; CGVS 2, p.22; CGVS, p.11). Tijdens de persoonlijke onderhouds werd door jou, jouw voogd of advocaat geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in jouw hoofde tijdens de drie persoonlijke onderhouds.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, dient te worden vastgesteld dat je onvoldoende gegevens of elementen hebt aangebracht op basis waarvan ten aanzien van jou kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban, enerzijds daar jij je niet aansloot bij hen om jihad te doen en anderzijds omdat jij langere tijd in het buitenland woont. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat je er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Wat betreft de rekruteringspoging van de taliban, is het allereerst opmerkelijk dat jij reeds drie of vier maanden in het dorp verbleef vooraleer de taliban jou zouden opgemerkt hebben (CGVS 2, p.14). Zeker daar jouw dagelijkse bezigheid 'spelen' was (CGVS 2, p.10). Dit deed je ook samen met andere kinderen uit het dorp voor jouw huis op straat. Dat de taliban jou nooit eerder zouden gezien hebben in het dorp, is weinig waarschijnlijk. Het feit dat de taliban bijgevolg zo lang zouden gewacht hebben om jou te rekruteren, doet de wenkbrauwen fronsen. Indien ze immers enige nood hadden aan nieuwe strijdkrachten, kan verwacht worden dat ze hier geen drie of vier maanden lieten overgaan. Ook lijkt het enkel jou te zijn, die de taliban wilden hebben op het moment van jouw vermeende rekrutering. Jij stelt dat je niet op de hoogte bent of ze op hetzelfde moment nog andere jongens probeerden te rekruteren (CGVS 2, p.15). Dat je dit echter nooit te weten zou gekomen zijn achteraf of zelf gevraagd zou hebben, is weinig geloofwaardig. Indien er nog jongens in het dorp zouden gerekruteerd worden op datzelfde moment, mag ervan uitgegaan worden dat jij hiervan op de hoogte zou zijn, al dan niet via jouw familie. Zeker daar jij aanhaalt dat de taliban op elke deur kwamen kloppen om de vader te informeren dat zijn zoon zich moest aansluiten (CGVS 2, p.15). Dat de taliban enkel voor jou al deze moeite zouden gedaan hebben, is weinig waarschijnlijk. Verder kan hierbij nog worden vermeld dat jouw verklaringen omtrent jouw gedwongen rekrutering niet overeenstemmen met de objectieve informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022). Hieruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele

en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. De geloofwaardigheid van jouw gedwongen rekrutering komt dan ook volledig op de helling te staan.

Voorts handelen zowel jij en jouw familie, als de taliban weinig naargelang het gedwongen karakter van deze rekrutering. Zo is er enerzijds de taliban, deze kwamen voor een eerste keer naar jouw huis om te melden dat jij je zou moeten aansluiten (CGVS 2, p.15). Na drie of vier dagen zouden ze jou vervolgens komen halen (CGVS 1, p.16). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban jou op dat moment niet meenemen, maar stellen terug te zullen komen, waardoor ze jou alle tijd geven om te vluchten. Indien ze effectief strijders nodig hadden, waardoor ze jou wensten te rekruteren, kan verwacht worden dat de taliban er alles aan zouden doen om hun strijders niet te laten ontglippen. Dat de taliban zo naïef te werk zouden gaan en niet anticiperen op jouw eventuele ontsnapping, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw vermeende gedwongen rekrutering. Deze trend zet zich bovendien enkel maar verder. Zo zouden de taliban na drie of vier dagen opnieuw naar jouw huis gekomen zijn (CGVS 2, p.16), maar meldde jouw vader dat jij er niet meer aanwezig was. De taliban sloegen jouw vader en vertrokken terug, volgens jouw verklaringen, omdat ze bang waren om een andere groep van hun tegenstanders tegen te komen (CGVS 2, 17). Ten eerste is het allerm minst geloofwaardig dat de taliban jouw vader zomaar op zijn woord zouden geloven. Dat de taliban jouw huis niet doorzoeken en afdruppen als makke lammetjes, is allerm minst aannemelijk. Ten tweede is jouw verklaring omtrent de angst voor hun tegenstanders allesbehalve afdoende. Indien de taliban zoveel schrik zouden hebben voor hun tegenstanders, dat ze hierdoor zelfs jouw huis niet zouden doorzoeken, is het niet geloofwaardig dat ze überhaupt naar jouw huis zouden komen. Opnieuw ondermijnen deze elementen verder de geloofwaardigheid van jouw gedwongen rekrutering.

Anderzijds is de reactie van jou en jouw familie allerm minst overtuigend. Nadat de taliban voor een eerste maal gekomen waren, namen jouw ouders geen enkele voorzorgsmaatregel om jou in veiligheid te stellen. Ze maakten geen plan op en beslisten louter om jou te verstoppen in de schuur indien de taliban nog opnieuw zouden komen (CGVS 2, p.16). Jij geeft aan dat jullie niet zeker wisten of de taliban een tweede keer zouden komen of niet (CGVS 2, p.16). Deze verklaring is echter compleet ongeloofwaardig. Zo stelden de taliban ten eerste zelf dat ze over drie of vier dagen opnieuw zouden komen (CGVS 2, p.14). Ook werden ten tweede in het verleden reeds jongeren meegenomen uit het dorp om mee te vechten met de taliban, volgens jouw verklaringen (CGVS 2, p.14, 15). Waarom jouw familie bijgevolg enige twijfel zou hebben dat de taliban opnieuw zouden komen, blijft een raadsel. En zelfs wanneer jouw familie niet 100% zeker was van het feit dat de taliban al dan niet zouden terugkeren, dient opgemerkt te worden dat het compleet onaannemelijk is dat jouw familie enig risico zou nemen bij ook maar de geringste twijfel. Er kan immers verwacht worden dat ze bij elke mate van risico, hoe klein dan ook, jou in veiligheid zouden proberen te brengen en enige maatregelen zouden nemen. Dat jij gewoon verder in het huis verbleef en maatregelen geenszins nodig bleken te zijn, doet dermate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw gedwongen rekrutering. Wanneer de taliban vervolgens effectief opnieuw naar jouw huis kwamen, werd jij snel in het stro in de schuur verstopt (CGVS 2, p.16). Deze verstopplaats kan echter weinig serieus genomen worden. Indien de taliban jullie huis zouden doorzocht hebben, is het weinig aannemelijk dat ze jou niet zouden gevonden hebben onder het stro. Dergelijke onbezonnen verstopplaats getuigt van weinig reële dreiging en komt de geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder ging je na het vertrek van de taliban gewoon te voet naar het huis van jouw oom (CGVS 2, p.17). De taliban hielden blijkbaar geen oogje meer in het zeil en jullie achtten het veilig genoeg om reeds het huis te verlaten die nacht, hetgeen allerm minst opmerkelijk is. Je geeft toe dat dit gevaarlijk was, maar dat jullie geen alternatief hadden (CGVS 2, p.17). Voorts kon je zonder enige problemen het dorp verlaten (CGVS 2, p.17). Ook na jouw vertrek lijken er zich geen problemen meer voor gedaan te hebben. Jij haalt aan dat er zich misschien problemen voordeden, maar dat jouw moeder hier niet over vertelde (CGVS 2, p.18). Het is echter weinig geloofwaardig dat jouw moeder hier nooit meer iets over zou gezegd hebben, indien er nog problemen zouden geweest zijn. Zeker daar je tot op heden nog in contact bent met jouw familie (CGVS 3, p.5). Ook jouw verklaring dat jij nooit aan jouw oom gevraagd zou hebben of er zich nog iets voordeed na jouw vertrek (CGVS 2, p.18), komt weinig aannemelijk over. Bijgevolg lijkt jouw familie geen grote problemen meer te kennen na jouw vertrek. Ook leven ze daar tot op heden verder in het dorp. Indien ze jou echter hielpen vluchten en de eisen van de taliban bijgevolg negeerden, doet dit toch de wenkbrauwen fronsen. Evenzeer leeft de oudste van jouw twee jongere broers ook nog steeds in het dorp. Met een leeftijd van ongeveer 11-12 jaar benaderd hij bijna jouw leeftijd bij vertrek, namelijk 12-13 jaar

(Verklaring DVZ, p.9). Je geeft aan dat hij ook het risico loopt om gerekruteerd te worden (CGVS 2, p.18), echter worden voorlopig geen enkele stappen ondernomen om jouw broer hiervan te vrijwaren. Je zegt dat je hoopt om gezinshereniging te kunnen doen (CGVS 2, p.18). Dit proces is echter niet van korte duur en dermate onzeker, hetgeen allesbehalve een korte termijn oplossing zou bieden voor jouw broer. Zelfs op lange termijn blijft dit een groot vraagteken. Ook deze situatie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van gedwongen rekruteringen in jouw regio.

Voorts haalde jij tijdens jouw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS ook aan een vrees te koesteren voor de taliban omwille van jouw lange verblijf in het buitenland. Je stelt dat ze jou als ongelovige of bekeerde zullen bestempelen, waardoor ze jou zouden vermoorden (CGVS 3, p.7). Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Daarbovenop dient nog opgemerkt te worden dat je niet in concreto aantoont dat jouw verblijf in België van jou een dusdanig verwesterde jongen zou hebben gemaakt dat je niet opnieuw jouw leven in Afghanistan zou kunnen opnemen. Je verwijst hierbij louter naar het feit dat je in Afghanistan geen vrij leven kan hebben, daar je de taliban hun regels en wetten dient op te volgen (CGVS 3, p.7). Zo kan je bijvoorbeeld geen muziek luisteren, moet je een baard laten groeien, is er geen respect of menselijkheid, kan je niet rondhangen met wie je wilt en kan je niet doen wat je wilt, zoals fitnessen (CGVS 3, p.8, 9, 10). Hieromtrent moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade

in jouw hoofde kan worden afgeleid. Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je jou niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het loutere gegeven dat jij je in geval van terugkeer enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen 'vervolging' uit. Bepaalde aanpassingen om jou aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden. Ook vertoef je hier in België nog steeds in een Afghaanse omgeving met andere Afghaanse jongeren, praktiseer je nog steeds jouw religie etc. (CGVS 3, p.8, 9). Een verwijzing naar jouw kledij, baardgroei, hobby's etc. betreffen geen zaken die kunnen aanzien worden als dermate essentiële elementen van iemands identiteit dat een inperking hiervan een schending van iemands grondrechten zou inhouden.

Tenslotte haalde jij tijdens jouw derde persoonlijk onderhoud nog aan dat de leden van Daesh nog steeds actief zijn in jouw regio (CGVS 3, p.12). Zo vertelde jouw maternale oom dat ze in de bergen verblijven en 's nachts naar de regio komen en mensen meenemen. Gevraagd of bepaalde personen targets zijn of ook gewone dorpelingen meegenomen worden, stel jij, naargelang wat je hoorde van jouw oom, dat ze iedereen meenemen, 'als ze daar iemand zien, dan nemen ze die mee' (CGVS 3, p.12). Deze verklaring is echter zeer summier en bewijst geenszins dat deze mensen geen bepaald profiel hadden waardoor ze gevisieerd werden door Daesh. Je hebt ook geen verdere informatie, maar ben je angstig dat jouw broers zullen meegenomen worden. Echter haal jij geen concrete elementen aan waardoor jij persoonlijk zou gevisieerd worden door Daesh. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Daesh stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door Daesh te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Daesh jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke. Het louter verwijzen naar de algemene situatie volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. De algemene veiligheidssituatie wordt infra verder besproken.

De documenten die je voorlegde ter staving van jouw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Jouw taskara en deze van jouw vader vertonen geen link met jouw vermeende gedwongen rekrutering door de taliban. Bovendien blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Beide taskara's leveren dan ook weinig bewijswaarde. De ACC vluchtelingenkaarten van jou, jouw ouders en broer uit Pakistan bewijzen louter het feit dat jullie effectief in Pakistan verbleven hebben. Deze bewijzen echter niet waar jouw familie zich op dit moment bevindt, en leveren geen bewijswaarde voor jouw persoonlijke problemen met de taliban. Dit geldt evenzeer voor de psychologische en psychiatrische attesten, het littekenattest en het medisch document omtrent de medicatie die jij moet nemen. Deze zeggen enkel iets over jouw mentale en fysieke toestand en tonen geen actuele vrees in jouw hoofde aan door de aangehaalde elementen supra. Ze bieden evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake jouw vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan. Een medisch attest is bovendien geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde psychische problemen werden opgelopen. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of psychische problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Uit de voorgelegde attesten blijkt ook dat de arts zich baseerde op jouw verklaringen over de eerder meegemaakte traumatiserende gebeurtenissen (zie attesten 08/08/2022 en 10/08/2022). Dit geldt evenzeer voor het attest waarin vaststelling gedaan werd omtrent enkele littekens die jij hebt. Er kan hieruit geenszins afgeleid worden in welke omstandigheden jij desbetreffende littekens opliep. Bijgevolg kan dit littekenattest geen bewijswaarde toevoegen inzake jouw vermeende problemen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van je leven of je persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische**

situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Vooreerst gaat verzoeker in op zijn kwetsbaarheid. Hij werpt op dat hij België binnenkwam op zeer jonge leeftijd, als niet-begeleide minderjarige, en dat hij nog steeds minderjarig is. Hij wijst erop dat zijn procedure uitzonderlijk lang duurde en dat de tijdelijke beslissingsstop ten aanzien van Afghaanse burgers maar deels kan verklaren waarom het zo lang duurde eer hij een beslissing kreeg. Verder stelt hij dat de

hem toegekende bijzondere procedurele noden onvoldoende waren en dat de genomen maatregelen van toepassing zijn op alle verzoekers om internationale bescherming. Hij is van mening dat er bij de beoordeling van zijn relaas onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit en acht het niet meer dan logisch dat zijn verklaringen gedurende zijn drie persoonlijke onderhouden niet exact hetzelfde zijn en dat hij gelet op zijn zeer jonge leeftijd op het moment van de vervolgingsfeiten moeite heeft met het creëren van een sluitende tijdslijn. Verder werpt hij op dat uit de neergelegde medische documenten blijkt dat hij kampt met stress, angst-, slaap- en concentratieproblemen, aan chronische depressie lijdt en aan zelfverminking doet.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing omtrent zijn asielrelaas. Hij wijst daarbij in eerste instantie op de impact van zijn verblijf in Pakistan op zijn leven na terugkeer naar Afghanistan. Hij stelt dat hij in Pakistan geboren is en slechts drie tot vier maanden in Afghanistan doorbracht. De verwerende partij liet volgens hem na om de invloed van het gegeven dat hij zijn hele leven in Pakistan woonde grondig te analyseren. Nog volgens verzoeker is er weinig informatie beschikbaar over de situatie van Afghanen die een lange tijd in Pakistan woonden, of er zelfs geboren zijn zoals hem, en die naar Afghanistan moeten terugkeren. Zeker is wel dat het leven zonder sociaal netwerk er ongelofelijk moeilijk is en hij wijst op de volgens een onderzoek van OXFAM van 2018 voornaamste risico's voor terugkeerders uit Pakistan. Verzoeker besluit dat de verwerende partij geen rekening hield met zijn bijzonder profiel. Zijn gezin keerde na jarenlang verblijf in Pakistan terug naar Afghanistan waardoor ze gevisieerd, gemarginaliseerd en uitgesloten werden in het Afghaans dorp. Verder, wat de problemen met de taliban betreft, haalt hij aan dat hij net omwille van zijn bijzonder profiel als terugkeerder uit Pakistan persoonlijk gevisieerd werd voor rekrutering door de taliban. Daarnaast oppert hij dat de informatie uit 2016, waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat er in Nangarhar geen sprake was van gedwongen rekrutering, gedateerd is en evenmin overeenstemt met de realiteit. Hij is van mening dat zijn verklaringen overeenstemmen met de *modus operandi* van de taliban.

Verder gaat verzoeker in op zijn situatie als 'verwesterde Afghaan' na de machtsovername door de taliban. *In casu* liet de verwerende partij volgens verzoeker na om zijn situatie na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, wat indruist tegen hetgeen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bepaald in arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Verzoeker wijst op een door NANSSEN in oktober 2021 gepubliceerd onderzoek naar de specifieke situatie van Afghaanse mannen die een volgend verzoek indienden na de machtsovername door de taliban. In haar onderzoek raadpleegde NANSSEN verscheidene bronnen die allemaal hetzelfde bevestigen, namelijk dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel blijkt te verslechteren en dat het aantal burgerslachtoffers zeer hoog blijft. In tegenstelling tot de situatie vóór de machtsovername blijkt bovendien dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief beschouwd zouden kunnen worden. Dit wordt bevestigd door het UNHCR in haar adviesnota van februari 2022. De bestreden beslissing druist volgens verzoeker dan ook in tegen het advies van het UNHCR.

Voor 'verwesterde' Afghanen (d.w.z. Afghanen die sinds enige tijd in het Westen verblijven) is de situatie bovendien zeer gevaarlijk geworden. Ook het UNHCR bevestigt dat de huidige situatie ook belangrijke implicaties kan hebben voor personen die reeds vóór de machtsovername een negatieve beslissing kregen. Bovendien blijkt uit eerder onderzoek dat het niet zo eenvoudig is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden. Verwestern staat, volgens de taliban en ook de Afghaanse samenleving, gelijk aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde waarden en normen. Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren, zullen te maken krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren. Bovendien lopen terugkeerders eveneens het risico om afgeperst en/of ontvoerd te worden door de taliban, doordat ze vermoeden dat aanzienlijke rijkdommen verworven werden in het Westen. Tenslotte kennen terugkeerders ook een reële vrees tegenover hun gemeenschap.

Verzoeker stelt voorts dat het belangrijk is een onderscheid te maken tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering. Wat betreft, enerzijds, gepercipieerde verwestering, wijst verzoeker op arrest nr. 228 224 van de Raad van 30 oktober 2019 en naar het onderzoek van NANSSEN dat bovendien arresten van de Raad, die in deze lijn oordeelden, verzamelt. Wat betreft, anderzijds, daadwerkelijke bekering, verwijst verzoeker naar een EASO-rapport uit 2017.

Ten slotte zijn terugkerende 'verwesterde' Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep. Zij die tot deze groep behoren, lopen niet alleen het risico op vervolging door de taliban, maar ook door de Afghaanse gemeenschap. Ook OSAR bevestigt dat terugkeerders gestigmatiseerd worden in de samenleving. Uit verschillend onderzoek blijkt dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders te

maken krijgt met geweld omwille van hun verblijf in Europa. De actoren van dit geweld variëren van familieleden tot buren en andere leden van de gemeenschap, maar ook de taliban. Er kan van terugkeerders niet verwacht worden dat ze “*het spel meespelen*” en zich opnieuw aan de regels houden om zo vervolging te vermijden. Dit zou immers ingaan tegen het beginsel dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen. De conclusie van het onderzoek van NANSSEN is dan ook:

“NANSSEN concludeert dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat zij kunnen worden gezien als onislamitisch, proregeringsgezind of als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. Een ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN- Vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.”

Ook al beloofden de taliban dat ze terugkeerders niet zouden afstraffen, de ervaring leert volgens verzoeker dat aan deze woorden weinig vertrouwen gehecht kan worden. Verzoeker sluit zich aan bij de conclusie die door NANSSEN werd getrokken wat betreft de situatie voor Afghanen die na een lang verblijf in het buitenland terugkeren naar Afghanistan.

Vervolgens oppert verzoeker dat hij een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, graag naar muziek luistert, Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft, naar vrouwen leerde luisteren en hun mening naar waarde in te schatten, ondergedompeld werd in de Belgische cultuur doordat hij naar school gaat en door zijn reis naar en verblijf van bijna drie jaar in Europa duidelijk verwesterd is. Hij acht het onmogelijk om zich te integreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving.

Tot slot gaat verzoeker nog uitgebreid in op de nood aan subsidiaire bescherming, in het licht van de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), en c), van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om hem het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813 (stuk 3);
- NANSSEN, “*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*”, oktober 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 4); -
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*”, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 5);
- UNOCHA, “*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*”, 8 februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 6);
- OHCHR, “*Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan*”, 7 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 7);
- World Food Programme (WFP), “*Our presence is hope’: Call for US \$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*”, 25 januari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 8);
- United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 9);
- U.K. Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*”, april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 10);
- U.K. Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*”, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 11);
- France 24, “*Afghanistan’s health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*”, 8 november 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 12);

- U.K. Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*”, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 13);
- La Libre, “*Les Afghans aussi méritent notre aide*”, 23 maart 2022, met verwijzing naar de weblink, (stuk 14);
- OSAR, “*Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »*”, 26 maart 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 15);
- Hasth-e-Subh Daily, “*U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*”, 8 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 16);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, “*Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS*”, 25 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 17);
- Nansen Note 2 – 22, “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*”, 23 juni 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 18);
- 11.11.11 en UPINION, “*Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul*”, 11 augustus 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 19).

2.2.2. Op 10 november 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 23 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud *d.d.* 25 juli 2022, in het verzoekschrift en ter terechtzitting aan dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens een (toegeschreven) verwestering.

2.3.4.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten is het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*"— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en

informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die

dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland/Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.4.3. In tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing kunnen in hoofde van verzoeker een aantal concrete elementen worden vastgesteld op basis waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, in geval van terugkeer naar Afghanistan, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de (lokale) taliban of de lokale gemeenschap zal komen te staan.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker op 14 november 2019 als niet-begeleide minderjarige op dertienjarige leeftijd een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Begin 2019 en dus ruim vóór de machtsovername zou verzoeker op net dertienjarige leeftijd Afghanistan hebben verlaten. In totaal was hij ongeveer tien maanden onderweg alvorens hij op 12 november 2019 in België toekwam. Sindsdien verblijft hij onafgebroken in België. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen die hem bijstaat in het doorlopen van zijn procedure en die ter terechtzitting ook aanwezig was. Verder wordt niet betwist dat verzoeker geboren is in Pakistan en dat hij slechts drie tot vier maanden heeft verbleven in Afghanistan net vóór zijn vertrek, meer bepaald in het dorp Pirakhel (subdorp Degana), in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar.

Verzoeker werd in totaal drie keer gehoord bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, twee keer vóór de machtsovername en één keer erna. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud aanhaalde dat hij bij terugkeer in Afghanistan geen vrij leven kan leiden daar hij de regels en wetten van de taliban zal dienen op te volgen en zij hem als ongelovige zullen bestempelen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 juli 2022, p. 7).

Zoals reeds aangehaald, wordt niet betwist dat verzoeker geboren is in Pakistan, meer bepaald in Dagey, district Maydan. Verzoeker verklaarde dat zijn familie jaren geleden vanuit Afghanistan naar Pakistan is vertrokken vanwege de Sovjetoorlog in Afghanistan. Verzoeker verbleef in Pakistan met zijn gezin van aan zijn geboorte tot zijn twaalf jaar, ging er twee jaar naar een Pakistanische school in een klas zonder andere Afghanen (waar hij als vluchteling niet goed behandeld werd en waar ze hem beledigden en sloegen) en zijn familie kwam slechts in beperkte mate met andere Afghanen in contact. Zij woonden ook niet in een vluchtelingenkamp. Verzoeker verklaarde dat zij in Pakistan als vluchtelingen problemen kenden, dat de Pakistaanse autoriteiten twee maal in hun huis inbraken, dat zijn vader dikwijls werd tegengehouden door de autoriteiten en vaak gevangengehouden werd. Omwille van deze problemen keerde verzoeker met zijn gezin terug naar Afghanistan, meer bepaald naar het dorp Pirakhel (subdorp Degana), in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Daar verbleef verzoeker slechts drie tot vier maand alvorens hij het land begin 2019, op net dertienjarige leeftijd, ontvluchtte en zich naar Europa begaf (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 27 april 2021, p. 3-5, 9-13). Hij ging tijdens zijn beperkt verblijf

in Afghanistan niet naar school en evenmin naar de moskee of de madrassa (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 13 juli 2021, p.10-11).

Verzoeker heeft ter staving van zijn verblijf in Pakistan de *Afghan Citizenship Card* vluchtelingenkaarten van hemzelf, zijn ouders en broer neergelegd (administratief dossier, map documenten, stukken 3-6), waaruit vermag te blijken dat verzoeker en zijn gezin effectief in Pakistan hebben verbleven, wat als dusdanig ook wordt erkend in de bestreden beslissing (p. 5). Verzoeker heeft zijn kindertijd aldus buiten Afghanistan doorgemaakt en is op twaalfjarige leeftijd samen met zijn gezin naar Afghanistan vertrokken, waar hij in totaal slechts drie tot vier maand heeft verbleven, alvorens begin 2019 Afghanistan te hebben verlaten. Zoals tijdens de drie persoonlijke onderhouds gesprekken ter sprake gebracht, is verzoekers vader na zijn vertrek overleden aan kanker en woont zijn moeder met zijn broers nog steeds in Degana, in hetzelfde huis en worden zij ondersteund door zijn maternale oom. Uit de drie persoonlijke onderhouds blijkt niet dat verzoeker als dusdanig bevestigd werd over zijn kort verblijf in Afghanistan als terugkeerder uit Pakistan of over hoe zijn familie daar behandeld werd/wordt gelet op hun bijzonder profiel van terugkeerders uit Pakistan. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd werpt verzoeker onomwonden op dat zij onmiddellijk bij aankomst in Afghanistan geïnterviewd werden, dat de lokale gemeenschap hen anders bekeek, dat hun vrijheden er beperkt waren en dat het Pakistaans accent hoorbaar was, hetgeen aansluiting vindt met het gestelde in het verzoekschrift als zou zijn familie geïnterviewd, gemarginaliseerd en uitgesloten worden uit het dorp.

Afghanen die lange tijd in Iran of Pakistan hebben gewoond worden in de EUAA *Guidance Afghanistan* aangemerkt als één van de risicoprofielen van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming. Volgens deze richtsnoeren van het EUAA kan de behandeling waaraan Afghanen die geboren zijn in Pakistan en er lange tijd verbleven hebben als dusdanig niet worden gekwalificeerd als vervolging, maar kan niettemin in individuele gevallen wel een *nexus* met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie worden vastgesteld op de basis van bijkomende omstandigheden (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 104-105). Afghanen die lange tijd buiten Afghanistan hebben gewoond, kunnen volgens de landeninformatie een sterk accent hebben, wat kan bijdragen tot hun zichtbaarheid in de Afghaanse samenleving. De Raad leest verder in de samenvatting van de beschikbare landeninformatie dat het niet vertrouwd zijn met de heersende normen en verwachtingen en het niet beschikken over een netwerk kan bijdragen tot de reeds bestaande moeilijkheden voor terugkeerders om onderdak en werk te vinden (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", p. 104). Er kan *in casu* niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker slechts een minimale periode, te weten zo'n drie tot vier maand, in Afghanistan heeft verbleven en zijn vormende jaren deels in Pakistan en deels in Europa heeft doorgebracht. Verzoeker verklaarde en bevestigde ter terechtzitting wel nog een familiaal netwerk in Afghanistan te hebben, al dient hierbij te worden aangestipt dat verzoekers vader inmiddels overleden is.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en uit zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt dat verzoeker nog steeds minderjarig is, inmiddels vier jaar onafgebroken in België verblijft alwaar hij naar school gaat, sport, onder andere met Belgische vrienden optrekt en zich het Frans eigen maakt. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij een vrees heeft bij terugkeer omwille van zijn verblijf in een westers land en gaat hij in op zijn onderwijstraject, zijn vrijetijdsbesteding en zijn kennis van het Frans.

Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onder meer onderwijs, sociale contacten en het zich eigen maken van één van de landstalen en het afkeuren van de regels in Afghanistan een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, een dorp in de provincie Nangarhar, zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt.

Verzoeker wordt sinds zijn binnenkomst in België als niet-begeleide minderjarige Afghaanse jongen geconfronteerd met een westerse manier van leven alsook een samenleving die is gebaseerd op 'westerse' waarden en opvattingen, zoals de gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de Taliban en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent. Deze vormende jaren, die hij voor een zeer groot deel in Europa heeft doorgebracht en waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid,

waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021. Verzoeker is immers geenszins vertrouwd met de religieuze en maatschappelijke regels in Afghanistan, laat staan deze die sinds de machtsovername aanzienlijk werden verstrengd. Het weze hierbij herhaald dat verzoeker, met uitzondering van een drie tot vier maanden, niet in Afghanistan heeft verbleven en sinds november 2019 in een omgeving en maatschappelijke context verblijft die totaal verschillend is van de religieus-politieke context waarin hij is opgegroeid in Pakistan zodat, mede gelet op zijn jonge leeftijd waarop hij in het Westen aankwam, redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij zich zelfs onbewust gedragingen heeft aangemeten waarmee hij zal opvallen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Dit verhoogt, samen genomen met zijn lage scholingsgraad en nog steeds jonge leeftijd, bijkomend het risico dat hij bij terugkeer door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze maatschappelijke realiteit de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer. De Raad stipt hierbij aan dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Dit alles brengt het risico met zich mee dat verzoeker onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Verder wordt niet betwist dat zijn familie afkomstig is uit het dorp Pirakhel (subdorp Degana) in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, p. 5). ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Nangarhar aanwezig zoals Tehrik-e Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen, alsook Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba. Al deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 156-159; EUAA "*Guidance note: Afghanistan*", april 2022, p. 14-16). Aldus blijkt dat in de provincie Nangarhar, verzoekers herkomstregio in Afghanistan, naast de taliban en daaraan gelieerde buitenlandse groeperingen, ook ISKP zeer sterk aanwezig is. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker, gelet het voorgaande, ook onder de aandacht zou kunnen komen van ISKP, een salafistisch-jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat 'westers' is.

Daarbij komt *in casu* dat verzoeker psychisch kwetsbaar is. De voogd van verzoeker benadrukte ter terechtzitting het zeer kwetsbaar profiel van verzoeker omwille van zijn depressie en psychologische problemen waarvoor hij twee jaar werd begeleid. Gevraagd naar zijn psychische problematiek duidt verzoeker dat hij thans niet meer wordt opgevolgd en alles beu is maar wel nog medicatie neemt. Uit het geheel van voorliggende psychologische attesten (administratief dossier, map documenten, stukken 8-12) en de verklaringen van de voogd tijdens de drie persoonlijke onderhouds alsook ter terechtzitting blijkt dat verzoeker in het verleden intensief werd opgevolgd door een kinderpsychiater en psycholoog, dat hij depressief is en medicatie neemt. De Raad is van oordeel dat verzoekers nog steeds aanwezige psychologische problematiek bijkomende moeilijkheden kan opleveren om zich aan te passen en de nodige reflexen te hebben om het 'spel' te spelen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op zijn specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban of andere groeperingen en zelfs van de lokale gemeenschap riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden en/of het slachtoffer kan worden van discriminatie en mishandeling.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van verzoeker die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de bijgebrachte landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

2.3.4.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, gelet op het kwetsbare en bijzondere profiel van verzoeker, zijn verklaringen ter terechtzitting en de voorhanden zijnde landeninformatie en met inachtneming van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan hebben verlaten betreft, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de *de-factotaliban* autoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 (p. 145-149).

2.3.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS